

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΕΓ'ΙΜΣ ΣΜΙΘ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Στό δρόμο δέν φαινόταν κανείς. "Όλα ήσαν έρημα. "Ο ουρανός συννεφιασμένος και ή όμίχλη πυκνή..

— Τζώρτζ, δώσε μου τήν νέα και τρέξε νά βρής ένα άμαξι, μου ειπε ο καθηγητής. Δέν μπορούμε νά κάνουμε ούτε βήμα πεζοί. Κάμε μόνον γρήγορα. Θεέ μου !... Η δυστυχημένη νέα εινε παγωμένη δλόκληρη ! "Άφησα τήν Ντόλλυ στην άγκυλιά του Ουίλλιαμ κ' έτρεξα προς τήν πόλι. "Εννοιωθα κ' εγώ τόν έαυτό μου εξαντλημένο τρομερά. "Ήμιον επί τόσες ώρες άπνως και νηστικός. Εύτυχώς μ' έβοήθησε ή τύχη και βρήκα πιό κάτω ένα άμαξι. "Ήταν ένα παλιό, σαθρό, άμαξι με γέρικα άλογα. Γέρος κ' ο ίδιος ο άμαξηλάτης κοιμόταν πάνω στο κάθισμά του.

Πήδησα πάνω σ' άμαξι και τόν σκούνησα νά ξυπνήση. Τουδειξα προς πού μέρος έπρεπε νά τραθήξη και του σύστησα νά τρέξη, όσο μπορεί πιό γρήγορα... Έμαστίωσε τ' άλογά του, τά όποια μ' όλα τους τά γερατεία άρχισαν νά τρέχουν με γρηγοράδα. Σε λίγο ήμαστε στο μέρος που περιμένε ο καθηγητής. "Ο άμαξας βλέποντας τόν Ουίλλιαμ με τή Ντόλλυ στην άγκυλιά, τήν πήρε για νεκρή και ύποψιάστηκε... Μά ο καθηγητής έπρόλαβε νά τόν καθηυχάση :

— "Ακουσε, φίλε μου, του ειπε. Είχαμε βγει περίπατο με τόν φίλο μου και τήν άνηψιά μου. Η καυμένη παραπάτησε κάπου, έπεσε και λιποθύμησε άπ' τόν φόβο της. Πήγαίνε μας γρήγορα στην όδον Βήκονοφιλδ. Ειν' εκεί ή κλινική του συναδέλφου μου ιατρού κ. Χάρτ..

Κύταξα τόν Ουίλλιαμ, μη καταλαβαίνοντας γιατί έδωσε στον άμαξα τή διεύθυνσι αυτή Μούγγεψε νά ήσυχάσω.

"Ανεβήκαμε σ' άμαξι και ξεκινήσαμε...

Μου φαινόταν σαν νύεμμα, σαν όνειρο, τόν ότι είχαμε ξεφύγει από τις φρικαλέες εκείνες κατακόμβες. "Ανέπνεα με εύχαρίστησι τόν καθαρό άέρα, έστέναζα μ' ανακούφιση...

"Ο Ουίλλιαμ κατάλαβε τί μου συνέβαινε και γυρίζοντας μου ειπε :

— Εινε πράγματι ευχάριστο ν' αναπνήη κανείς τόν καθαρό άέρα, νά νοιώθη πώς εινε ελεύθερος και άσφαλής. "Ήταν φρίκη εκεί κάτω ! Καί όμως...

— Τί σκέπτεσαι ;

— Δέν σκέπτομαι πλέον, έχω κ' όλας έτοιμάσει τόν σχεδόν μου. Είμαι άποφασισμένος. "Απόψε πρέπει νά ένακατέβουμε στους τάφους εκείνους, στους όποιους περάσαμε τόσες ώρες άγωνίας και φρίκης.

— Πρέπει ;

— Ναι, Τζώρτζ, πρέπει. Διστάξεις ;

— "Εγώ ;... Καθόλου. Δέν λημονώ ότι τόν καθετί γίνεται προς χάριν μου.

— Ούτε προς χάριν σου πλέον, φίλε μου, ούτε προς χάριν τής κ. Στήβενς. Λέγε, μάλλον, χάριν του κοινού καλού. Ναι, τόν τέρας αυτό, ό βδελυρός αυτός νεκροζώντανος, πρέπει νά έξοντωθή. Είδες με τά μάτια σου πώς ζή, πώς τρέφεται... "Αρπάξει άθώα μ'όσο, νεαρές δεσποινίδες, ό,τι βρει μπροστά του. "Ε, λοιπόν, πρέπει νά δοθη ένα τέλος στην φρικώδη αυτή ιστορία. "Απόψε ο Στήβενς πρέπει νά έπιστρέψη στην Κόλαση, στην αιωνία του κατοικία...

— "Αν μπορούσε νά γίνη αυτό...

— Θα γίνη. Τζώρτζ, θά γίνη. Είμαι βέβαιος γι' αυτό. "Αρκεί νά μη μ'ας γελάση ο Τζιμ, κ' είμαι βέβαιος πώς δε θά μ'ας γελάση. Φτάσαμε πού τής κλινικής του γιατρού Χάρτ. Τόν άμαξι σταμάτησε.

— "Αν κατεβούμε ; ρώτησα.

— Καί ή μίς ;... Πώς θά δικαιολογήσουμε τήν κατάστασή της ;

— Μην άνησυχής. Η Ντόλλυ έχει ανάγκη άμέσου ιατρικής περιθαλψεως. Πού άλλου μπορούμε νά τήν πάμε στην κατάστασι άφρονος γιά τήν περιστασι στην όποια βρισκόμαστε... "Ας εινε... "Ελα μαζί μου και θά πειθής... "Ο γιατρος Χάρτ εινε φίλος μου, μαθητής μου...

Κατεβήκαμε από τόν άμαξι. Κ' ένθ' έπλήρωνα τόν άμαξα ο Ουίλλιαμ ειδοποίησε νά κατεβάσουν ένα φορτίο γιά τήν Ντόλλυ. Δύο νοσοκόμοι κατέβηκαν άμεσα, τοποθέτησαν τήν μίς σ' ένα φορτίο και τήν άγέβασαν επάνω.

"Ο γιατρος Χάρτ άπουσίαζε. Μά ο καθηγητής ήταν γνωστός στην κλινική και τόν υπάκουσαν σαν νά έπρόκειτο περι τού ίδιου τού κυρίου του.

"Ο Ουίλλιαμ σύστησε στους νοσοκόμους νά τοποθετήσουν τήν Ντόλλυ σ' ένα κρεβάτι και συγχρόνως ζήτησε καθετί

που χρειαζόταν γιά τήν περιθαλψή της.

"Η δύστυχη νέα φαινόταν σαν νάχε πεθάνει ! Τόν ώραίο πρόσωπό της ήταν άσπρο και πανιασμένο σαν τά σεντόνια του κρεβατιού, στο όποιο τήν είχαν πλαγιάσει.

"Ο καθηγητής ξεχνώντας τούς κόπους του και τήν εξάντλησή του, έτρεχε παντού, έδινε οδηγίες, ήταν γεμάτος νευρικότητα.

"Αδιαφορούσε γιά τά τραύματά του. Τόν ίδιο κ' εγώ γιά τά δικά μου. Προτίστω έπρεπε νά βοηθήσουμε τήν Ντόλλυ...

Και τόν καθηγητή δέν τόν έγνοιαζε και τόσο αν ήταν τραυματισμένος, καταμολωπισμένος, χωρίς τή ρεντιγκόλια του, ζουρελιασμένος σχεδόν και καταλασπωμένος, σαν νάβγαινε από φρενοκομείο !

Κατ' έντολήν του ή νοσοκόμες έκαμαν έντριβάς στην Ντόλλυ, έχυσαν στο στόμα της λίγες σταγόνες μπράντυ, τής έδωσαν νά μυρίση διάφορα άλατα...

Μολαταύτα ή νέα δέν συνερχότανε. "Ο καθηγητής παρακολουθούσε όλες αυτές τις προσπάθειες των νοσοκόμων με άγωνία "Όλη ή ζωή του είχε συγκεντρωθή, θαρρείς, στα μάτια του. "Ανυπομονούσε, υπέφερε, έσφιγγε τις γροθιές του, έδάγκανε κ' αίμάτωνε τά χείλη του !...

"Επί τέλους ή νέα έστέναζε ελαφρά κ' άνοιξε τά μάτια της. Στην άρχή δέν φαινόταν νά γνωρίζει κανένα. Σιγά - σιγά όμως συνήθε, άντίκρισε τόν Ουίλλιαμ και ή χλωμή μορφή της φωτίστηκε από ένα χαμόγελο... "Ο καθηγητής τής έσφιξε τόν χέρι και τής ειπε σιγά :

— Μην άνησυχής... Εισθε πειά σέ μέρος άσφαλές. Τ' άπόγευμα θάσαστε σπίτι σας.

"Η νοσοκόμες τής έδωσαν νά πιη όλίγο ζωμό και κατόπιν ο καθηγητής τής σύστησε νά κοιμηθή :

— Κοιμηθήτε μίς, τής ειπε. Θα σ'ας κάμη καλό ο ύπνος. Θ' άποκτήσετε δυνάμεις γιά νά πάμε στή μητέρα σας.

"Η Ντόλλυ χαμογέλασε, έκλεισε τά βλέφαρά της κ' άποκοιμήθηκε άμέσως...

Στό μεταξύ αυτό ήρθε κ' ο δόκτωρ Χάρτ. Μόλις ειδη τόν καθηγητή σ' αυτό τόν χάλι, έμένα επίσης τραυματισμένο και κατασκομισμένο, τήν νέα στο κρεβάτι, έμεινε έμβρόντητος. "Ο Ουίλλιαμ τόν πήρε άμέσως από τόν χέρι και τόν παρέδωσε στο γραφείο του.

— "Ελάτε... Θα σ'ας εξηγήσω...

"Ο δόκτωρ Χάρτ τόν άκολούθησε σαστισμένος, μη καταλαβαίνοντας τίποτε άπ' όσα γίνόντουσαν γύρω του.

— Τζώρτζ, έλα μαζί μας, μου ρώναξε ο καθηγητής.

Περάσαμε κ' οι τρεις στο γραφείο.

"Εκει ο Ουίλλιαμ με σύστησε στον δόκτορα. Κατόπιν τού ειπε :

— "Απορείς και έξίστασαι, δέν είν' έτσι ; Με φανταζόσουν μοκρυνά άπ' τόν Λονδίνο και με βλέπεις νά πέφτω άξαφνα στην κλινική σου, σαν κεραυνός, σέ κακό χάλι, σέρνοντας μαζί μου μία έτοιμοθάνατη σχεδόν νέα. "Ε λοιπόν, φίλε μου, δέν όνειρεύεσαι. Μου συμβαίνουν τώντιν παράδοξα πράγματα. Πρής τόν παρόν δέν μπορώ νά σου πώ τίποτε. "Εχω μόνον νά σε παρακαλέσω νά φροντίσης γιά τήν δεσποινίδα που μετέφερα έδω, σαν νά έπρόκειτο γιά μένα τόν ίδιο, γιά τήν κόρη μου, αν ειχα τήν εύτυχία νά έχω κόρη. Πρόκειται για μία νέα πολύ καλής κοινωνικής τάξεως, τήν όποια γλυτώσαμε από τά χέρια μερικων άρχείων που τήν ειχαν αρπάξει, πληρωμένοι γι' αυτό από κάποιον άθλιο... "Οταν ή υπόθεσις αυτή τελειώση και θά τελειώση πολύ γρήγορα έλπίζω, τότε θά τά μάθης όλα, τότε θά πεισθής ότι ή υπόθεσις στην όποια έχω άναμιχθή εγώ και ο φίλος μου άπ' έδω, εινε υπόθεσις έντιμος.

— Μά δέν έχω καμμιά άμφιβολία γι' αυτό, καθηγητά μου, ειπε ο δόκτωρ Χάρτ.

— Σ' ευχαριστώ φίλε μου, σ' ευχαριστώ.

— Θα κάμω μάλιστα ό,τι μπορούω γιά τήν δεσποινίδα, μπορείτε νά ειστε ήσυχος.

— Είμαι άπελύτως ήσυχος, παιδί μου. Έμπιστεύομαι σέ σένα. Κάμε τόν καθετί γιά τήν νέα αυτή, τόν άξίζει. Εινε θύμα ή μάλλον λίγου έλλειψε νά πέση θύμα κάποιου βδελιφου τέρατος. "Αλλά δέν έχουμε καιρό γιά χάσιμο. Θα μάθης άργότερα...

"Επειτα ο καθηγητής γύρισε, με κύτταξε και μου ειπε :

— Τώρα, Τζώρτζ, άς κυττάξουμε λιγάκι και τόν έαυτό μας. "Ο δόκτωρ θά μ'ας καθάρησι και θά μ'ας δέση τά τραύματά.

Περάσαμε στην αίθουσα τού χειρουργείου. "Ο δόκτωρ Χάρτ έξήτασε τά τραύματά μας και μ'ας τάδεσε.

— Τώρα, ειπε ο καθηγητής, μ'ας χρειαζέται ένα καλό πρόγευμα. Πρέπει νά ξαναπάρομε τις δυνάμεις που χάσαμε. "Απόψε ίσως θά παίξουμε τόν τελευταίο μας άγώνα.

(Ακολουθεί)

Τόν πρόσωπό της ήταν χλωμό και πανιασμένο...

